

AVANTURA ŠT. 1

Jože Jež

Naprej, je reklo sonce,
naprej,
bliže k izviru žeje.

Med dvema požirkoma

Vrtiljak v blaznem zagonu.
V zaletu zagozdeno kolesje:
krog se zapira
vse širši.

Obseg risa zožen v točko
v os mirujoče vrtavke.
Od tu do sonca
po strupeno vsiljeni pripeki.
Od tu do nikoder

vročica višje za oktavo.

Precep izsušenega goltanca,
površina izpite žerjavice
— kako prevpiti napetost verige.

Potovanje

O veter nemirni veter
tonejo nam barke v tujem pristanu.

Strah razpuščenih vrvi
veter preženi
nemoč uklenjenih udov.

O veter divji veter
tonejo nam barke v prisilnem pristanu.

Orgle in zmeščana zapestja
veter prikličiči
upor v gube spuščenega platna

daj našim vrvem trepet belega vlakna.

O veter strašni veter
tonejo nam barke v suhem pristanu.

Alegorija

Šli smo, kamor nam je kazal veter.

Po tem valu, je rekel,
naprej
proč od brega,
da vas ne zajame oseka.

Sledili smo vetru s trepetom v vrveh
in nismo nasedli.

Prišli smo na drugi breg
z zmehčanimi zapestji od hvale,
vendar žejni,
s praznimi mehovi čez rame.
V tej stiski smo se zatekli k soncu.
Darovali smo sol na konici jezika,
v zameno pa smo dobili pravo smer.

Naprej, je reklo sonce,
naprej,
bliže k izviru žeje.

Vacat

Nad lijakom usahlega vrelca
leži gladina puščavskega peska.
— Zrno pod jezikom 'oblikuje pljusk
(negibnost je v tem žejnem vzgonu).

V naraslem toku vročine golta
in utaplja izsušena struga.
— Pod suhim nebom grgra vodni val
(izpolnitev je v tem sušnem klicu).

Na dno maternice žeja pritiska;
popkovina se vleče, peščena reka.

Posteljica jezika se odgrinja;
molck se stokrat povrača, daritvena pesem.